sejælle, en Sagfører, der bor her i Byen. Jeg havde et Ærinde op til ham. Vi kom da ogsaa til at tale om denne berømmelige Rejse, og han fortalte følgende:

„Ja, ser De — jeg tror virkelig, at Olsen er kommet til at lide af en fiks Ide angaaende disse Lommetyve.

De skal nemlig vide — han var ganske ung, da hans Onkel kom hjem fra sin Rejse. Onkelen var jo blevet bestjaalet af disse Slyngler, og hans spændende Beretning derom gjorde selvfølgelig et stærkt Indtryk paa det unge Menneske, hvis Viden om fremmede Lande næsten var lig Nul, og hvis Fantasi derfor var særlig modtagelig for saadanne romantiske Oplevelser. Sandheden er i hvert Fald, at Olsen fik et uudsletteligt Indtryk af, at man vanskeligt kom udenfor Danmarks Grænser uden straks at være Genstand for Lommetyvenes snedige Efterstræbelser.

Med det Syn paa Sagen rejste han ud, det var saa let at mærke. Jeg ved ikke, hvor mange Gange han — allerede før Afrejsen — lagde mig paa Sinde at være paa Vagt overfor disse Tyve. Og selvfølgeligt blev han endnu ivrigere, da vi først var kommet af Sted."

„Det maatte da hindre ham i at faa det fulde Udbytte af Rejsen," bemærkede jeg.

„Aa, nej — det kan jeg egentlig ikke sige — han nød det med et Barns Umiddelbarhed, og jeg tror næsten, at den Spænding, han saa tidt var i, ligefrem forhøjede det romantiske ved en saadan Udenlandsrejse.

Men komisk var det. Jeg saa det nærmest fra den komiske Side. Og vi oplevede ogsaa et Par ret morsomme Ting, som vi bagefter ofte ler ad, naar vi taler om det. Saaledes sad vi en Dag paa Rhindamperen. Olsen sad paa en Bænk ved Rælingen og saa over mod en eller anden af de gamle Borge. Pludselig kom en Herre hen og satte sig tæt op til ham. Der var nemlig kun lidt Plads. I det samme sprang Olsen op og kom styrtende hen til mig, idet han udbrød:

„Niels — der kan du se — han derhenne er ganske bestemt en Lommetyv. Lagde du ikke Mærke til, hvorledes han trykkede sig ind til mig og skævede til min Urkæde? Det er netop saadan, de bærer sig ad, siger Onkel."

Selvfølgelig var det bare Fantasi. Herren viste sig at være Kaptajnens Broder. Men det kurerede dog ikke Olsen.

„Ja, ja" — svarede han —, „men han kunde godt have været saadan en, og man skal nu være forsigtig."

En Dag, da vi havde været henne i Spisevognen — og kom tilbage til vor Kupe — det var paa Gotthardtbanen — udbrød han pludselig med vild Forfærdelse:

„Min Haandtaske er borte — hvem har stjaalet den?"

Der var to tyske Herrer i Kupeen foruden os. De forstod selvfølgelig ikke, hvad han sagde, men efter hans Gebærder anede de, hvad han mente.

Han vilde lige til at springe af Sted for at hente Togføreren, da en af Herrerne pegede paa en lille Taske, der stod ved Siden af ham, og sagde smilende:

„Suchen Sie vielleicht diese?"

Selvfølgelig var det hans. Bemeldte Herre havde blot flyttet den over paa den anden Side af sig for at faa bedre Plads.

Men det alvorligste, vi oplevede i den Henseende, var dog i Milano.

Vi havde haft et Par herlige Dage i Lugano og havde nydt Naturens Vidundere omkring den dejlige Sø med en saadan Optagethed, at jeg tror slet ikke, han havde skænket sine snedige Forfølgere en eneste Tanke.

Men da vi var kommet over Italiens Grænse og nærmede os Milano, sagde han pludselig med stor Iver:

„Niels, jeg vil sige dig, at nu skal du være forsigtig. Nu er vi i Italien, og Milano skal være fuld af Lommetyve, efter hvad Onkel siger. Særlig opererer de paa Banegaardene, naar Toget kommer."

Jeg stod og saa ud ad Vinduet, men lagde dog Mærke til, at han var travlt beskæftiget med at stille sig „paa Post". Han havde sin Tegnebog fremme, saa jeg. Han tog sin Overfrakke ned fra Nettet og følte paa Lommerne. Saa satte han sig med Overfrakken paa Armen og Tasken ved Siden, færdig til at stige ud.

Paa Banegaarden var der stor Trængsel, og Olsen gik midt i Sværmen op ad den brede Trappe med den højre Haand dybt nede i Lommen.

Der skete tilsyneladende heller ingen Ting. Vi kom ud i Forhallen, traf Hotelkarlen og skulde lige til at spadsere af Sted hen til Hotellet.

Men pludselig kom Olsen styrtende hen til mig med alle Tegn paa Forfærdelse malet i Ansigtet, idet han raabte:

„Niels — min Tegnebog er borte!"

„Hvad er den?"

„Den er borte — stjaalet af disse Skurke!"

Han fo'r rundt og saa paa Folk, løb udenfor og stirrede som en fortvivlet ned over Pladsen og kom saa tilbage — ganske forstyrret. Han undersøgte alle Lommer, den ene Gang efter den anden og følte uden paa Tøjet — alle Vegne, idet han gentog:

„Nej, jeg ved det — jeg ved det — den er væk. Den kan jeg skyde en hvid Pind efter, som Onkel siger."

„Hvor meget var der i den?"

„200 Lire og henved 400 Kroner i danske Sedler."

„Ja, det er jo kedeligt," sagde jeg, idet jeg selvfølgelig ogsaa var ærgerlig over Tabet. „Men tag det nu roligt og undersøg Lommerne en Gang til — ganske i Ro."

„Ja, men det nytter ingen Ting — de er væk — de er væk. Her kan du se — her og her og der."

Nej, Tegnebogen var der virkelig ikke. Heldigvis havde jeg saa mange Penge, at det kunde slaa til til os begge, og jeg formanede ham derfor til at tage Sagen med Ro, for at vor Rejse ikke skulde blive ødelagt.

Jeg havde egentlig Lyst til at le: Der var jo noget uhyre komisk i, at han, der bestandig var saadan „paa Vagt" og undertiden var helt ærgerlig paa mig, fordi jeg ikke vilde tage Sagen saa alvorlig — at netop han skulde blive et Bytte for Lommetyvene. Men jeg nænnede ikke at le, da jeg saa, hvor fortvivlet han var. Jeg maatte derimod atter og atter søge at trøste ham, hvad der iøvrigt kun daarligt lykkedes.

Vi meldte Tyveriet til en Politimand paa Banegaarden og gik saa hen paa Hotellet. Værelset, vi skulde have, blev først ledigt om en Times Tid, og vore Tasker og Overfrakker blev midlertidigt anbragt i et Værelse ved Siden af.

Efter at have spist — Olsen spiste for Resten næsten ingen Ting — gik vi ud. Vi besøgte den vidunderlige Domkirke, vi drak Kaffe i det skønne Galleri og gik saa atter tilbage til Hotellet.

Olsen var fremdeles utrøstelig og havde ikke Lyst til nogen Ting. Han satte sig i en Stol og udbrød — det samme, som han havde gentaget mangfoldige Gange:

„Sagde jeg det ikke nok, sagde jeg det ikke nok! Og de Penge faar jeg aldrig mere!"

Pludselig bankede det paa Døren, og en Herre med en Overfrakke paa Armen traadte ind og sagde med en høflig Hilsen — paa Engelsk:

„Undskyld — men er der ikke sket en Forveksling? Mon denne Overfrakke ikke skulde tilhøre en af de Herrer, og er min ikke blevet hængt herind?"

Det viste sig at være rigtigt.

Idet han rakte Olsen Overfrakken, tilføjede han:

„Tillad mig for Resten at gøre Dem opmærksom paa, at De har været meget uforsigtig, idet De har anbragt Deres Tegnebog her i Yderlommen paa Overfrakken."

„Min Tegnebog — i Overfrakkelommen!" raabte Olsen og sprang op.

Tableau!

Selvfølgelig var han usigelig flov; men Glæden over at faa sin Tegnebog igen var dog saa stor, at alt andet snart var glemt.

Men underlig nok — hans Skræk for Lommetyve, som man skulde synes, han maatte være blevet kureret for, har ikke været mindre siden. Ikke engang hans barnlige Tillid til Gud, der ellers er hans Styrke, har kunnet helbrede ham for denne Sygdom. Ikke endnu da.

N. Nemo i „Kr. Dagbl."

Krigen i Europa.

Ja, nu gaar det løs derovre, og der vil gaa noget i Stykker. Hvad eller hvor meget, der gaar i Stykker, kan ingen Vismand sige. Men Krig er ødelæggende, og den bringer Sorg og Savn til Tusinder og atter Tusinder af Hjem. Dog, skønt Krig er et frygteligt Onde, saa er der det, som er værre. Der er et Onde, som hefter ved Menneskeslægten, som i sig gemmer alle andre Onder, det udtrykkes i det ypperste Ord „Synd". Skaf Synden ud af Verden, saa vil ikke blot Krigene men endnu værre Onder bortfalde. Ja, for der er det, som er værre, skønt vor overfladiske Tidsalder med dens Begejstring for Oplysning, Civilisation, Frihed, Lighed og Broderskab, og hvad det nu altsammen hedder, i det store Hele er blind derfor. De allerværste Former af Synden er Vantroen med dens skadelige Fordærvelse. I gamle Dage tugtede Gud sit vantro Folk ved at lade det føle Krigens Svøbe. Er det mon ikke samme Svøbe, der nu rammer den moderne Kristenhed?

Aarsagen til den nuværende Krig? Man har fra alle Sider travlt med at finde Aarsagen og hefte Skylden for den rædselsfulde Begivenhed, som vi nævner den europæiske Krig. Nogle lægger Skylden paa Serberne og deres antiøstrigske Agitation, som fremkaldte Mordet af den østrigske Tronarving. At det var Gnisten, som tændte Krudttønden, kan jo heller ingen nægte. Andre holder Østrig ansvarlig, fordi det trængte de smaa Balkanstater og ved at sluge dem vilde udvide sit Landomraade og bane sig Vej til Ægæerhavet, og man siger, at det kun benyttede Fyrstemordet som Anledning til at kaste sig over Serbien, der saa længe havde staaet dets Planer i Vejen. Atter andre giver Rusland Skylden, thi det gav Serberne Mod til ikke uforbeholdent at underkaste sig Østrigs Krav. Igen lægger nogle Skylden paa Tyskland, som dreven af sin Militarisme og sit Overmod støttede Østrig i dets anmassende Krav overfor Serbien. Tyskland vælter Skylden paa Frankrig for dettes Indblanding, og Frankrig vælter Skylden paa Tyskland. Det samme gælder Tysklands Forhold til Belgien og England. Tyskland siger, det vilde ikke krænke Belgien, det vilde blot marchere igennem, men baade Belgien og England fattede et andet Syn paa Sagen.

Nogle gaar længere tilbage og giver Militarismen Skylden. Europa har rustet og rustet, og Tyskerne gik foran, de andre maatte følge. Men Tyskerne siger, at Frankrig tænkte paa Revance, Rusland tænkte paa Rov, og derfor var det nødt til at ruste. Mellem Tyskland og England ser det saaledes ud: England havde erobret Verdensmarkedet, men Tyskland tænkte paa Hansetiden og vilde erobre sin Del af Markedet. England anser det for nødvendigt ifølge sin Stilling at have dobbelt saa stærk en Flaade som nogen anden Magt, medens Tyskland ansaa det for nødvendigt at have mere end halvt saa stærk en Flaade som England for at beskytte sine Handelsinteresser, Koloniinteresser og andre Interesser. Interesser her, Interesser der. Fordel her, Fordel der, Nødvendighed her, og Nødvendighed der. Rustning overalt, Krudttønden fuld, og saa faldt Gnisten i Form af et Revolverskud, og Eksplosionen fulgte.

Jeg vil hellere gaa endnu længere tilbage i Fortiden og noget dybere ind i Nutiden. Hvad Fortiden angaar, saa har Historien kun at melde om Krig, Krige og atter Krige. Den politiske Verdenshistorie er væsentlig en lang Række af Intriger og Krige. Bag ved Krigene laa Rovlyst og Herskesyge. — Men nu er vi jo højt „civiliserede", har udviklet os forbavsende, vi har tabt Halen, forladt Hulen, vor anden Mave er bleven til en brydsom lille Blindtarm, som rigtig civiliserede Mennesker faar skaaret bort, thi saa er man da et Skridt længere fremme paa Udviklingens Bane. Naar vi nu flittig bliver ved i den Retning og pejler „Eugenics", saa vil det sidste Spor af vort Slægtskab med snæverhjernede, firehændede og drøvtyggende Skabninger snart forsvinde. Al Raahed og Barbari vil udryddes af Tanken og Staten, og Guldalderen oprinde, i hvilken den højtdannede Menneskehed skal fejre sine Sejre. — Men man har glemt en væsentlig Faktor i alt dette, nemlig Gud og hans Ord. Derfor finder vi, at medens de gamle Hedninger dreves af Rovlyst og Herskesyge, saa drives de saakaldte civiliserede Nationer af Vindesyge (Commercealism) og Hovmod. Vi har saaledes faaet pyntet lidt ved Udtryksmaaden, men Motiverne eller den drivende Magt i sit Væsen? — ja den er nok egentlig det samme. Disse Selvhensyn og den deraf følgende Brutalitet (brutishness) kan saa vise sig mere tydeligt og virke mere stærkt, saa hos denne, saa hos hin Nation, den kan være mere eller mindre modereret og tempereret af Kristendommens Surdejg, men det er dog Selvhensyn, og mest paa den andens Bekostning, der raader i Politikken. Læs Europas og den øvrige Verdens Historie til allernyeste Tid, læs de politiske Blade, og se saa om ikke det passer nøjagtig. En Gang imellem faar vi noget højere at se, som hos Svenskerne i Trediveaarskrigen, Nordstaternes Kamp for Slaveriets Ophævelse, Kubas Frigørelse fra spansk Tyrani o. lig., men det er saa sjældent, og hvem tør saa sige at alle politiske Selvhensyn her var udelukkede? Mange Historikere nægter det.

Nej, der har kun været levet et Liv her paa Jorden, som var frit for alle Selvhensyn, der kunde benytte sig af andre, det var det Liv, som levedes af Jesus af Nazaret. Men hans Disciple lærer stadig paa det samme, og de har opnaaet mere eller mindre deraf. Naar Kristus og Kristi Aand faar Magten over Folkeslagene, saa omsmedes Sværdet til Plovjern og Spydet til Hakker, men aldrig før. Det er netop dette, som Fredens Talsmænd alt for meget, ja ofte helt glemmer. Oplysningen skal gøre det, Civilisationen skal gøre det. Aa ja, Oplysningen og Videnskaben opfinder mere ødelæggende Krigsvaaben og en finere og mere indviklet Strategi (Krigskunst), og mere vældige Hære end nogen Sinde før rykker saaledes udrustet i Marken. Afvæbning siger nogle. — Ja kære, men med Hjertet uforandret, saa finder Mennesker Vaaben i Form af Sten, Murstén, Flasker, Kæppe og knyttede Næver, dernæst Knive, Jagtgeværer og andre Vaaben. Er ikke Strikerne her Bevis nok? og hvorledes mon Afvæbning vilde se ud i Historiens Lys? Sæt at Karl Martel, Pipin den Lille og Gustav Adolf havde afvæbnet i Stedet for at bruge deres Vaaben? Ja saa vilde ikke blot Kristendommen men tillige dens højtpriste Følgesvend, Civilisationen, været døde for længe siden, og Barbari vilde regere Verden. Og det samme vilde være Tilfældet nu, Østens Millioner vilde vælte sig ind over baade Europa og Amerika og gøre Ende paa Religionens og Civilisations Goder. Nu Aftvinger Kanonerne disse vilde Folkeslag Respekt, og de bliver mere modtagelige for den Religion, som har skabt den Magt og det Snille, de ikke kan modstaa. Men dette undskylder jo ikke uretfærdig Brug af Vaabnene, og det giver ikke de saakaldte kristne og civiliserede Magter Ret til at fare løs paa hverandre. Ja, jeg sagde saakaldte kristne Magter, thi, som sagt, Kristendommen faar saa sjældent Lov til at raade i Politikken.

Men som man saar, saa høster man. Politikken saar Vind, og den høster Storme, som den, der nu er brudt løs over Europa. Maatte den saa blot virke mere sædelig Alvor og et mere aabent Øre for Frelserens Røst, saa kan Gud endnu vende det onde til det gode, hvilket ganske sikkert er hans Hensigt. Men det burde vi, som vil tilbede ham i Aand og Sandhed forstaa, og derefter burde vi danne vore Tanker og tage vore Forholdsregler.

„Salige er de sagtmodige, thi de skal arve Jorden," og salige er de, som stifte Fred, thi de skal kaldes Guds Børn". Men Freden begynder dermed, at man faar Fred med Gud ved Troen paa Syndernes Forladelse ved Jesu Blod, og saa følger Freden mellem Mennesker efter. Den der har funden Forladelse, vil ogsaa give Forladelse, vil hellere lide Uret end gøre Uret. Naar alle faar det Sind, saa er Krigene forbi, men heller ikke før.

Vi bør derfor mest bevæges af Medynk med dem, som er et Bytte for de Lidenskaber og Forhold, som de ikke er Herrer over, thi saadan er Europas Stilling, og saadan er Verdenspolitikken. Og saa bør vi bede og arbejde for at Guds Rige maa komme, thi med det og kun med det kommer den varrige Fred.

J. K. Jensen.

Gennem Tyskland.

En Rejse i de første Krigsdage.

En dansk Dame, der er ankommen til Odder fra Tyskland, fortæller „Odder Dagbl." følgende:

Vi kom til München samme Dag som Østrig erklærede Serbien Krig, og Begejstringen i München var overvældende, Kafeerne var fulde af Folk, der sang og raabte: „Leve Østerrig!"

Vi tog derfra straks videre til Dresden og Leipzig, og her var der straks en betydelig Forandring at spore. Man havde Indtrykket af, at Situationens Alvor gjorde et overordentligt Indtryk, men da var jo allerede Rygterne om Ruslands Mobilisering kommen ud.

I Berlin var der i Fredags et Røre paa Gaderne, som jeg ikke mindes nogen Sinde tidligere i mit Liv at have været Vidne til.

Der var maaske knap saa stor en Begejstring for Krigen som i München, men der herskede en absolut fortrøstningsfuld Tillid til, at Tyskerne nok skulde vide at hævde sig overfor Fjenden, hvis det kom til Krig. Noget bidrog det vel ogsaa til at hæve Stemningen, at Kejseren var kommen til Byen.

Kl. 8 Lørdag Morgen satte vi os i Toget til Hamburg, hvortil vi ankom ved 5-Tiden, og hvor vi havde bestilt Værelser paa det store Hotel ude ved Hagenbecks Dyrepark.

Det var ganske mærkeligt at se hvor trykket Stemningen var i Hamburg. Næsten intet Liv paa Gaderne, kun gravalvorlige Ansigter og ikke et Menneske i hele den store Hagenbeckske Dyrepark, som ellers plejer at være som en myldrende Myretue.

Vi havde først tænkt os at lade Bagagen bringe til Hotellet, men da vi havde det nødvendigste i vore Haandtasker, overlod vi Hotellets Portier at ordne det fornødne med Omskrivningen til Danmark, hvortil vi havde tænkt os at fortsætte Søndag Formiddag.

Da Kl. var otte, kom imidlertid først Stuepigen og senere Værten og fortalte, at Krigen var udbrudt, samt at al Persontrafik sandsynligvis vilde være afbrudt næste Dag, saa hvis vi vilde hjem, gjorde vi sikkert bedst i at tage af Sted straks.

Vi fik saa fat i en Automobil, som for en uhyre Betaling kørte os til Banegaarden, som var belejret af en umaadelig Menneskemængde der holdtes tilbage af en Kæde af Soldater, der ikke tillod nogen at slippe igennem, som ikke paa Forhaand havde Billet. Vi havde Rundrejsebilletter og slap saaledes igennem, men hele Personalet, der ellers i Tyskland er saa agtpaagivende, syntes at være sunket i Jorden. Der blev, da vi vilde have vor Bagage, svaret os, at den havde man ikke Tid til at ekspedere.

I Rejsegodsekspeditionen og paa Perronen stod Kufferterne i store Stabler, og det blev sagt os, at hvis vi selv kunde finde vor Bagage, maatte vi tage den; men naturligvis var det umuligt. Vi maatte lade vor ret værdifulde Bagage i Stikken. Henne ved den ene Perron holdt et Tog, som det blev sagt gik mod Nord — og skønt man ingen nærmere Oplysning kunde faa, styrtede Folk derhen, og vi var nødt til at følge med. I Forvirringen styrtede flere Damer ned mellem Vognene, men de blev dog alle trukket op, og henad halv Titiden satte Toget sig endelig i Bevægelse; vi holdt efterhaanden ved en Mængde Smaastationer, inden vi kom til den sidste Station paa sønderjydsk Side, Sommersted. Her blev alle Passagererne kommanderet ud, og vi troede allerede, at vi ikke kunde komme videre, da det viste sig, at det kun var en Militærvisitation.

Der blev lyst ned i vore Haandtasker med en lille elektrisk Lampe; men saa fik vi atter Lov at stige ind, og endelig ved 3-Tiden ankom vi til Vamdrup, 2 Timer forsinket.

Verdens syv Underværker.

I Oldtiden talte man om syv Underværker, som ansaas for at være det mærkværdigste, Mennesker maatte kunne frembringe. De Bygnings- og Kunstværker, der sædvanlig nævnes som Verdens syv Underværker i Oldtiden, er: Pyramiderne, de hængende Haver (store Terrasseanlæg), Babylons Mure, Kolossen paa Rhodos, Fidias's Zeus-Statue i Olympia, Artemis-Templet i Efesos og Mausoleet i Halikarnas. Til nævnes dog ogsaa Fyrtaarnet paa Faros.

Men vor Tid har dog frembragt meget vidunderligt, som i endnu højere Grad end Fortidens fortjener at kaldes Underværker. Ganske vist maa man huske paa, hvor faa Hjælpemidler Fortidens Mennesker havde til deres Bygningsvidundere.

Et stort tysk Blad har ladet foretage en Afstemning blandt Læserne om, hvad man nu for Tiden skulde kalde Verdens syv Underværker. Der var 150,000 Mennesker, som svarede paa Bladets Spørgsmaal, og af Svarene sammenstilledes følgende syv Opfindelser som dem, der havde de fleste Stemmer for sig:

1. Den traadløse Telegraf. 2. Panamakanalen. 3. Det styrbare Luftskib. 4. Flyvemaskinerne. 5. Radiums forskellige Anvendelser. 6. Kinematografen. 7. De moderne Amerikadampere.

N. P. Madsens Skrifter.

Følgende Skrifter af Past. N. P. Madsen er nu atter paa Lager efter for en Tid at have været udsolgt hos os:

Poul ...... .20
Paa Flugt .. .20
Ole ...... .20
Gud kan .... .40
Husandagtsbog. ib. $2.00
" med Guldsnit 2.40

[illegible]

Vore nye Bibler.

Da vi i lang Tid har følt Savnet af mere praktiske Indbindinger paa de almindelige Husbibler og Konfirmandbibler, fik vi for en Tid tilbage truffet Aftale med et Firma i Udlandet om at indbinde et Parti danske Bibler specielt for os. Sendingen er nu ankommen, og vi kan derfor nu foruden de i vor regulære Bibelfortegnelse opførte Bibler, tilbyde og dertil særlig anbefale følgende nye Numre:

Nr. [illegible]—A. Almindelig 8vo. forsiret Husbibel i stærk, bøjeligt Chagrin med Guldsnit og runde Hjørner. Pris $3.00.

Nr. 24—A. Den almindelige Konfirmandbibel i Lommeformat. Speciel Indbinding i fint, bøjeligt Chagrin med Guldsnit. Pris $1.40.

Nr. 24—B. Samme som Nr. 24—A. men med runde Hjørner. Pris $1.60.

Alle disse Bibler er af det danske Bibelselskabs Udgaver, og med det ny Testamente i ny Oversættelse.

Den, der har set disse Bibler, vil være enig med os i, at de særligt egner sig til [illegible]

[illegible] Publ. House.

Et Udvalg af

Gyldendals 2-Krone Bibliotek.
Alle smukt indbundne. Format 7—5¼ Tommer.
Pris 60 Cts. per Bind.

Selma Lagerløf: Legender og Fortællinger i Udvalg
Leopold Budde: Julefortællinger.
Vilhelm Østergaard: Danmarks Vovehals.
" " Tyge Brahe.
Jonas Lie: Lodsen og hans Hustru.
" " Livsslaven.
" " Dyre Rein.
Carsten Hauch: Vilhelm Zabern.
Johannes Helms: Soldaterliv.
Thomas Lange: Udvalgte Skrifter I, II.
Magdalene Thoresen: Udvalgte Fortællinger.
Johannes Jørgensen: Den yderste Dag.
Chr. Winther: Fortællinger paa Vers.
" " Fortællinger i Prosa I., II.
P. Fr. Rist: Lassa Mansson fra Skaane.
Sophus Bauditz: En Aften i Skovridergaarden.
Zach. Topelius: Gustav Adolf og Trediveaarskrigen
" " Fra Karl Gustavs og Karl XI's Tid.
A. Oehlenschlager: Udvalgte Digtninge.
A. Oehlenschlager: Hakon Jarl, Baldur hin gode, Palnetoke
Kristoffer Janson: Han og hun.
Carl Bernhard: Et Aar i København.
Mylius Erichsen: Fra Klit og Hav.
Henrik Hertz: Romantiske Skuespil.
" " Tre Lystspil.
H. C. Andersen: O. T.
" " Kun en Spillemand.
Henrik Ibsen: Et Dukkehjem.
Henrik Ibsen: Kongsemnerne og Gildet paa Solhaug.
Henrik Ibsen: Kejser og Galilæer I., II.

Danish Lutheran Publishing House
Blair, Nebr.

Udvalg af

GYLDENDALS STORE NEDSÆTTELSE.

Af Gyldendals store Nedsættelse haves nu paa Lager her bl. a. følgende, som sendes portofrit til enhver Adresse ved Modtagelse af de vedføjede yderst lave Priser.

Religiøse og teologiske Skrifter:

Breve fra Luther, oversatte af F. L. Mynster. 438 Sider.	.30
Theologiske Afhandlinger af C. E. Scharling. 428 Sider.	.40
Syv Prædikener for Børn, af Gordon Calthrop. 93 Sider	.10
F. Nielsen: Sjæle- og Tænkelære. 96 Sider	.20
Søren Kierkegaard: Øjeblikket. 193 Sider	.40
Søren Kierkegaard: Frygt og Bæven. 144 Sider......	.35
J. P. Mynster: Prædikener. 1ste Bind. 460 Sider.	.30
J. P. Mynster: Efterladte Prædikener. 244 Sider	.25
Blaise Pascal, Hans Kamp mod Jesuitterne 175 Sider..	.20
A. C. Larsens Fortolkninger. 12 Bind tilsammen nu..	3.30

Historie, Biografi o. s. v.

Thrige: Danmarks Historie i vort Aarhundrede:	
I og II. Del. 1308 Sider 21 Kr. Nu kun	$1.75
Listov: Luthers Levnet. 259 Sider..	.35
Schwanenflügel: H. C. Andersen, 161 Sider........	.65
Jens Munks Navigatio Septentrionalis	.20
Bodenhoff: Fra Dannevirke til Als. 137 Sider.... ..	.35
Oppermann: Dalgas, Hedesagens Forkæmper. 32 Sider	.10

Litteratur:

Digter og Skizzer fra danske Forfattere. 167 Sider....	.25
H. C. Andersen: De to Baronesser. 276 Sider........	.35
Sophie Breum: Julegæster og andre Historier. 136Sider.	.35
Tolv Baumbachske Eventyr. 129 Sider............	.15
Ibsens „Brand" i episk Form. 264 Sider med Anm..	.50
Grundtvig: Krønikerim. 306 Sider	.40
Eventyrskrinet. Ved Carl Ewald. Ill. af LouisMoe. 1—5.	1.10

Nedsættelsen varer kun til Nov. 1914 og Antallet af Eksemplarer er begrænset. Man tilraades at bestille straks.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebr.